

آن مشغول بوده و هستید ظاهر کرده‌اید، فراموش کند.¹¹ لکن آرزوی این داریم که هر یک از شما همین جدّ و جهد را برای یقین کامل امید تا به انتها ظاهر نمایید،¹² و کاهل مشوید، بلکه اقتدا کنید آنانی را که به ایمان و صبر وارث وعده‌ها می‌باشند.¹³ زیرا وقتی که خدا به ابراهیم وعده داد، چون به بزرگتر از خود قسم نتوانست خورد، به خود قسم خورده، گفت: ¹⁴ «هرآینه من تو را برکت عظیمی خواهم داد و تو را بی‌نهایت کثیر خواهم گردانید.»¹⁵ و همچنین چون صبر کرد، آن وعده را یافت.¹⁶ زیرا مردم به آنکه بزرگتر است، قسم می‌خورند و نهایت هر مخاصمه ایشان قسم است تا اثبات شود.¹⁷ از اینرو، چون خدا خواست که عدم تغییر اراده خود را به وارثان وعده به تأکید بی‌شمار ظاهر سازد، قسم در میان آورد.¹⁸ تا به دو امر بی‌تغییر که ممکن نیست خدا در آنها دروغ گوید، تسلی قوی حاصل شود برای ما که پناه بردیم تا به آن امیدی که درپیش ما گذارده شده است تمسّک جویم،¹⁹ و آن را مثل لنگری برای جان خود ثابت و پایدار داریم که در درون حجاب داخل شده است،²⁰ جایی که آن پیشرو برای ما داخل شد، یعنی عیسی که بر رتبه ملک‌صِدِّیق، رئیس کَهَنه گردید، تا ابدالآباد.

¹ بنابراین، از کلام ابتدای مسیح درگذشته، به سوی کمال سبقت بجویم، و بار دیگر بنیاد توبه از اعمال مرده و ایمان به خدا ننهیم،² و تعلیم تعمیدها و نهادن دستها و قیامت مردگان و داوری جاودانی را.³ و این را بجا خواهیم آورد هر گاه خدا اجازت دهد.⁴ زیرا آنانی که یک بار منوّر گشتند و لذّت عطای سماوی را چشیدند و شریک روح‌القدس گردیدند،⁵ و لذّت کلام نیکوی خدا و قوّات عالم آینده را چشیدند،⁶ اگر بیفتند، محال است که ایشان را بار دیگر برای توبه تازه سازند، در حالی که پسر خدا را برای خود باز مصلوب می‌کنند و او را بی‌حرمت می‌سازند.⁷ زیرا زمینی که بارانی را که بارها بر آن می‌افتد، می‌خورد و نباتات نیکو برای فلاّحان خود می‌رویند، از خدا برکت می‌یابد.⁸ لکن اگر خار و خشک می‌رویند، متروک و قرین به لعنت و در آخر، سوخته می‌شود.

وَعْدَةُ الْهَيِّ وَ وَفَادَارِي

⁹ اَمّا، ای عزیزان، در حقّ شما چیزهای بهتر و قرین نجات را یقین می‌داریم، هر چند بدین‌طور سخن می‌گوییم.¹⁰ زیرا خدا بی‌انصاف نیست که عمل شما و آن محبّت را که به اسم او از خدمت مقدّسین که در